

Справа № [REDACTED]

Провадження № [REDACTED]

РІШЕННЯ

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

[REDACTED] року [REDACTED] районний суд [REDACTED] області в складі головуєчого судді [REDACTED] за участі секретаря судового засідання [REDACTED], розглянувши у відкритому судовому засіданні в смт. Сосниця адміністративну справу за позовом [REDACTED] до [REDACTED] районного територіального центру комплектування та соціальної підтримки про визнання незаконною та скасування постанови про накладення адміністративного стягнення по справі про адміністративне правопорушення,

ВСТАНОВ**И В:**

Представник позивача Черніков Д.Ю. звернувся до суду з вище вказаним позовом, в якому просить постанову № [REDACTED] за справою про адміністративне правопорушення за частиною 3 статті 210-1 Кодексу України про адміністративне правопорушення, якою [REDACTED] визнано винним у вчиненні правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 210-1 КУпАП та накладено адміністративне стягнення у вигляді штрафу в розмірі 17 000 (сімнадцять тисяч) гривень, визнати протиправною та скасувати, а провадження у справі про адміністративне правопорушення закрити за відсутності події і складу адміністративного правопорушення.

Позов мотивований тим, що начальником [REDACTED] районного територіального центру комплектування та соціальної підтримки полковником [REDACTED] винесено постанову № [REDACTED] за справою про адміністративне правопорушення за частиною 3 статті 210-1 Кодексу України про адміністративне правопорушення (далі - КУпАП), а саме порушення вимог частини першої та третьої ст. 22 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» а саме, відмова від проходження медичного огляду та лікування в закладах охорони здоров'я, згідно рішення ВЛК [REDACTED] РТЦК та СП.

Натомість, [REDACTED] не погоджується з вказаною постановою, вважає її протиправною та такою, що підлягає скасуванню, оскільки він не вчиняв адміністративне правопорушення, передбачене частинами першою та третьою ст. 22 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію», а при винесенні оскаржуваної постанови не було належним чином з'ясовано чи було вчинено адміністративне правопорушення та чи наявна його вина у вчиненні такого правопорушення.

[REDACTED] року [REDACTED] року народження, керував транспортним засобом та близько 18.00 його зупинили працівники поліції. Надалі після зупинки працівники поліції попросили документи, що посвідчують особу.

Так, на вимогу працівників поліції їм було надано закордонний паспорт та водійське посвідчення. Після цього підійшли особи у військовій формі, які ніби-то були працівниками [REDACTED] РТЦК та СП та вимагали пред'явити військово-обліковий документи.

Однак, дані особи не представилися, посвідчення не пред'явили та не повідомили, на підставі чого діють.

А тому, [REDACTED] вважав, що такі вимоги від осіб у військовій формі є неправомірними.

Надалі, близько 21.00 [REDACTED] було доставлено в приміщення [REDACTED] РТЦК та СП.

Наголошую, що з моменту зупинки [REDACTED] до моменту складення постанови пройшло більше трьох годин. Однак підстави затримки за весь цей час не було озвучено.

Також звертаю увагу, що жодних повісток [REDACTED] не отримував, ніяких рішень щодо [REDACTED]

[REDACTED] військово-лікарською комісією при [REDACTED] РТЦК та СП не приймалось.

В приміщенні [REDACTED] РТЦК та СП працівники повідомили, що необхідно пройти військово-лікарську комісію.

Однак, [REDACTED] повідомив, що має проблеми зі здоров'ям, а тому на виконання вимог абз. 2 п. 2.7 глави 2 Розділу II Положення про військово-лікарську експертизу в Збройних Силах України затвердженого наказом Міністра оборони України від 14.08.2008 року № 402 (надалі - Наказ № 402-) хоче долучити медичні документи, які відображають стан здоров'я.

Проте, даний обов'язок [REDACTED] працівники [REDACTED] РТЦК та СП не дали можливості виконати, як результат було складено протокол № [REDACTED] про адміністративне правопорушення та постанова № [REDACTED] за справою про адміністративне правопорушення за частиною 3 статті 210-1 Кодексу України про адміністративне правопорушення.

Позивач, після фактично безпідставного та незаконного «затримання», перебував на території [REDACTED] РТЦК та СП.

Відтак, підготувати необхідні документи для огляду у лікарів ВЛК не мав можливості. Зокрема, надати медичну карту амбулаторного хворого за формою №025/о, виписки з медичної документації щодо перенесених захворювань, отриманих травм, поранень тощо, про що і було повідомлено представників [REDACTED] РТЦК та СП, але проігноровано. Зазначене свідчить про незаконність підстав щодо складення оскаржуваної постанови.

Однак, працівники [REDACTED] РТЦК та СП в супереч згаданому обов'язку трактували дії як порушення вимог частини першої та третьої ст. 22 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію», а саме, відмова від проходження медичного огляду та лікування в закладах охорони здоров'я, згідно рішення ВЛК [REDACTED] РТЦК та СП.

Відповідачем інкриміновано Позивачу вчинення адміністративного правопорушення за, нібито, порушення вимог частини першої та третьої ст. 22 Закону України «Про

мобілізаційну підготовку та мобілізацію», які не містять обов'язку одночасно проходження медичного огляду та лікування в закладах охорони здоров'я, згідно рішення ВЛК при ТПК та СП. Фабула протоколу та постанови (відображення суті правопорушення) не містить в собі посилання на порушення Позивачем конкретного пункту нормативно-правового акта (постанови КМУ), яким визначено коло обов'язків на період особливого стану на території України, а містить посилання на дві частини однієї статті Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію», які містять ряд різних за своєю суттю, значенням та порядком реалізації обов'язків.

Тому ні в протоколі, ні в оскаржуваній постанові не конкретизовано суть адміністративного правопорушення, яка повинна точно відповідати ознакам складу адміністративного правопорушення, передбаченого ст. 210-1 ч. 3 КУпАП не вказано, які саме норми законодавства про оборону, мобілізаційну підготовку та мобілізацію, порушено.

Позивача не ознайомлювали з його правами та обов'язками, не надавали можливості залучити адвоката для отримання правової допомоги, не вислуховували його пояснення. Насправді Позивач не розумів правового значенні ні протоколу, ні постанови, оскільки вони підписувалися всі одночасно

В судові засідання позивач [REDACTED] та його представник Черніков Д.Ю. надали письмову заяву про проведення судового засідання за їх відсутності, з якої вбачається підтримання позовних вимог.

Представник відповідача в судові засідання не з'явився, надавши до суду листа з додатками, з якого вбачається заперечення щодо позовних вимог.

Відповідно до ч. 3 ст. 268 КАС України неприбуття у судові засідання учасника справи, повідомленого належним чином про дату, час та місце розгляду справи даної категорії, не перешкоджає розгляду справи у суді першої інстанції.

У зв'язку з неявкою осіб, які беруть участь у справі, відповідно до ч. 4 ст. 229 КАС України, фіксування судового процесу за допомогою звукозаписувального технічного засобу не здійснювалось.

Дослідивши зібрані в справі письмові докази, суд приходить до наступних висновків.

Відповідно до ст. 55 Конституції України кожному гарантовано право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб. Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Згідно з ч. 1 ст. 2 КАС України завданням адміністративного судочинства є справедливе, неупереджене та своєчасне вирішення судом спорів у сфері публічно-правових відносин з метою ефективного захисту прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб від порушень з боку суб'єктів владних повноважень.

Відповідальність за ст. 210-1 КУпАП передбачена за порушення законодавства про оборону, мобілізаційну підготовку та мобілізацію.

Відповідно до ч. 3 ст. 210-1 КУпАП відповідальність настає в разі вчинення дій, передбачених частиною першою цієї статті, в особливий період.

Згідно з ч. 1, 3 ст. 22 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» від 21 жовтня 1993 року № 3543-ХІІ громадяни зобов'язані з'являтися за викликом до територіального центру комплектування та соціальної підтримки (військовозобов'язані, резервісти Служби безпеки України - за викликом Центрального управління або регіонального органу Служби безпеки України, військовозобов'язані, резервісти Служби зовнішньої розвідки України - за викликом Служби зовнішньої розвідки України) для взяття на військовий облік військовозобов'язаних чи резервістів, визначення їх призначення на особливий період.

Під час мобілізації громадяни зобов'язані з'явитися до військових частин або на збірні пункти територіального центру комплектування та соціальної підтримки у строки, зазначені в отриманих ними документах (мобілізаційних розпорядженнях, повістках керівників територіальних центрів комплектування та соціальної підтримки), або у строки, визначені командирами військових частин (військовозобов'язані, резервісти Служби безпеки України - за викликом керівників органів, в яких вони перебувають на військовому обліку, військовозобов'язані, резервісти Служби зовнішньої розвідки України - за викликом керівників відповідних підрозділів Служби зовнішньої розвідки України, військовозобов'язані Оперативно-рятувальної служби цивільного захисту - за викликом керівників відповідних органів управління центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері цивільного захисту).

Статтею 1 Закону України «Про оборону України» від 06 грудня 1991 року № 1932-ХІІ визначено, що особливий період - період, що настає з моменту оголошення рішення про мобілізацію (крім цільової) або доведення його до виконавців стосовно прихованої мобілізації чи з моменту введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях та охоплює час мобілізації, воєнний час і частково відбудовний період після закінчення воєнних дій.

Відповідно до вимог абз. 2 п. 3.5 глави 3 Розділу II Наказу № 402 військовозобов'язаний під час проведення медичного огляду зобов'язаний надати членам ВЛК ТПК та СП медичну карту амбулаторного хворого за формою № 025/о? затвердженою наказом МОЗ України від 14 лютого 2012 року № 110 «Про затвердження форм первинної облікової документації та Інструкцій щодо їх заповнення, що використовуються у закладах охорони здоров'я незалежно від форми власності та підпорядкування», зареєстрованим в Міністерстві юстиції України 28 квітня 2012 року за № 661/20974, виписки з медичної документації щодо перенесених захворювань, отриманих травм, поранень тощо, якщо така інформація відсутня в ЕСОЗ.

В судовому засіданні встановлено, що [REDACTED] головним спеціалістом командування [REDACTED] РТЦК СП складено протокол № [REDACTED] року, о 21 год. 20 хв., у

[REDACTED] РТЦК та СП встановлено порушення [REDACTED] правил військового обліку, встановлених ч. 1 та 3 ст. 22 Закону, а саме, відмова від проходження мед. огляду та лікування в закладах охорони здоров'я, згідно рішення ВЛК [REDACTED] РТЦК та СП, (а.с. 23-24).

Із постанови начальника [REDACTED] РТЦК та СП № [REDACTED] за справою про адміністративне правопорушення за ч. 3 ст. 210-1 КУпАП від 25.10.2024 року вбачається, що [REDACTED] року, о 21 год. 20 хв., порушив вимоги частини першої

та третьої ст. 22 Закону України Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію, а саме, відмова від проходження медичного огляду та лікування в закладах охорони здоров'я, згідно рішення ВЛК [REDACTED] РТЦК та СП.

[REDACTED] визнано винним у вчиненні правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 210-1 КУпАП, та накладено адміністративне стягнення у вигляді штрафу в розмірі 17000 грн., (а.с. 25-26).

Відповідно до ст. 235 КУпАП територіальні центри комплектування та соціальної підтримки розглядають справи про порушення призовниками, військовозобов'язаними, резервістами правил військового обліку, про порушення законодавства

про оборону, мобілізаційну підготовку та мобілізацію, про зіпсування військово-облікових документів чи втрату їх з неостережності (статті 210, 210-1, 211 (крім правопорушень, вчинених військовозобов'язаними чи резервістами, які перебувають у запасі Служби безпеки України або Служби зовнішньої розвідки України).

Відповідно до статті 245 КУпАП завданнями провадження в справах про адміністративні правопорушення є: своєчасне, всебічне, повне і об'єктивне з'ясування обставин кожної справи, вирішення її в точній відповідності з законом, забезпечення виконання винесеної постанови, а також виявлення причин та умов, що сприяють вчиненню адміністративних правопорушень, запобігання правопорушенням, виховання громадян у дусі додержання законів, зміцнення законності.

Згідно з ч. 1 ст. 277-2 КУпАП повістка особі, яка притягається до адміністративної відповідальності, вручається не пізніше як за три доби до дня розгляду справи в суді, в якій зазначаються дата і місце розгляду справи.

Відповідно до ст. 280 КУпАП орган (посадова особа) при розгляді справи про адміністративне правопорушення зобов'язаний з'ясувати: чи було вчинено адміністративне правопорушення, чи винна дана особа в його вчиненні, чи підлягає вона адміністративній відповідальності, чи є обставини, що пом'якшують і обтяжують відповідальність, чи заподіяно майнову шкоду, чи є підстави для передачі матеріалів про адміністративне правопорушення на розгляд громадської організації, трудового колективу, а також з'ясувати інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи.

Відповідно до ч. 1 ст. 277 КУпАП справа про адміністративне правопорушення розглядається у п'ятнадцятиденний строк з дня одержання органом (посадовою особою), правомочним розглядати справу, протоколу про адміністративне правопорушення та інших матеріалів справи. Частиною 2 ст. 277 КУпАП не передбачені спеціальні строки розгляду справ про правопорушення передбачені ст. 210-1 КУпАП.

Аналіз наведених правових норм дає можливість дійти висновку, що про дату, час та місце розгляду справи про адміністративне правопорушення за ч. 3 ст. 210-1 КУпАП особа повідомляється не пізніше як за три доби до дати розгляду справи.

В процесі розгляду справи особа, яка притягається до адміністративної відповідальності, має право користуватися правами, передбаченими ст. 268 КУпАП.

Відповідно до вимог ст. 268 КУпАП особа, яка притягається до адміністративної відповідальності, має право: знайомитися з матеріалами справи, давати пояснення, подавати докази, заявляти клопотання; при розгляді справи користуватися юридичною допомогою адвоката, іншого фахівця у галузі права, який за законом має право на надання правової допомоги особисто чи за дорученням юридичної особи.

За правилами ст. 271 КУпАП у розгляді справи про адміністративне правопорушення можуть брати участь адвокат, інший фахівець у галузі права, який за законом має право на надання правової допомоги особисто чи за дорученням юридичної особи. Ці особи мають право знайомитися з матеріалами справи; заявляти клопотання; за дорученням особи, яка його запросила, від її імені подавати скарги на рішення органу (посадової особи), який розглядає справу, а також мають інші права, передбачені законами України.

Відповідно до ст. 293 КУпАП, орган (посадова особа) при розгляді скарги на постанову по справі про адміністративне правопорушення перевіряє законність і обґрунтованість винесеної постанови і приймає одне з таких рішень: 1) залишає постанову без зміни, а скаргу без задоволення; 2) скасовує постанову і надсилає справу на новий розгляд; 3) скасовує постанову і закриває справу; 4) змінює захід стягнення в межах, передбачених нормативним актом про відповідальність за адміністративне правопорушення, з тим, однак, щоб стягнення не було посилено.

Вказані положення є законодавчими гарантіями об'єктивного і справедливого розгляду справи про адміністративне правопорушення, реалізація яких можлива лише у разі, якщо між стадією складення протоколу про адміністративне правопорушення і стадією розгляду відповідної справи по суті існуватиме часовий інтервал, достатній для підготовки до захисту кожному, хто притягається до адміністративної відповідальності.

У рішенні ЄСПЛ від 21 липня 2011 року по справі «Коробов проти України» Європейський суд з прав людини вказав, що при оцінці доказів, суд, як правило, застосовує критерії доведення «поза розумним сумнівом».

Проте, така доведеність може впливати із співіснування достатньо переконливих, чітких і узгоджених між собою висновків чи схожих неспростованих презумцій факту.

Згідно з ст. 69 КАС України доказами в адміністративному судочинстві є будь-які фактичні дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин, що обґрунтовують вимоги і заперечення осіб, які беруть участь у справі, та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи.

Ці дані встановлюються судом на підставі пояснень сторін, третіх осіб та їхніх представників, показань свідків, письмових і речових доказів, висновків експертів.

Відповідно до частин 1, 2 статті 71 КАС України кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених ст. 72 цього Кодексу.

В адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача, якщо він заперечує проти адміністративного позову.

Відповідно до ч. 1 ст. 2 КАС України завданням адміністративного судочинства є справедливий, неупереджений та своєчасне вирішення судом спорів у сфері публічно-правових відносин з метою ефективного захисту прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб від порушень з боку суб'єктів владних повноважень.

Відповідно до ст. 62 Конституції України обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

Вказані положення є гарантіями об'єктивного і справедливого розгляду справи про адміністративне правопорушення.

Відповідно до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, ратифікованої Верховною Радою України 17 липня 1997 року, передбачене право кожного обвинуваченого захищати себе особисто або використовувати правову допомогу захисника, вибраного ним на власний розсуд.

У Міжнародному пакті про громадянські і політичні права від 16 грудня 1966 року, ратифікованому Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 19 жовтня 1973 року № 2148-VIII, зазначено, що держава повинна гарантувати кожному, чий права і свободи порушено, ефективний засіб правового захисту, і таке право повинно встановлюватись судовим або будь-яким іншим компетентним органом, передбаченим правовою системою держави, та можливість вільного

вибору обвинуваченим захисника.

Враховуючи викладене та те, що відповідач не довів обґрунтованість та відповідність діючому законодавству постанови про накладення адміністративного стягнення, не надав суду належних та допустимих доказів вчинення позивачем адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 210-1 КУпАП, зокрема, частини першої та третьої ст. 22 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію», а сама постанова про притягнення позивача до адміністративної відповідальності не є беззаперечним доказом вчинення правопорушення, оскільки само по собі описання адміністративного правопорушення не може бути належним доказом вчинення особою такого адміністративного порушення.

Така постанова по своїй правовій природі є рішенням суб'єкта владних повноважень.

Суд приходить до висновку про наявність підстав для задоволення позову та скасування спірної постанови у справі про адміністративне правопорушення.

Керуючись ст.ст. 19, 55 Конституції України, ст.ст. 210, 247, 251, 268, 280, 283, 287-289 КУпАП, ст.ст. 2, 9, 72, 73, 77, 132, 134, 139, 241-246, 286, 295 КАС України,

В І Р І Ш И В:

Позовні вимоги [REDACTED] про скасування постанови про накладення адміністративного стягнення та закриття справи задовольнити. Скасувати постанову [REDACTED] за справою про адміністративне правопорушення за частиною 3 статті 210-1 Кодексу України

про адміністративне правопорушення, якою [REDACTED] визнано винним у вчиненні правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 210-1 КУпАП, та накладено адміністративне стягнення у вигляді штрафу в розмірі 17000 (сімнадцять тисяч) гривень.

Провадження у справі про адміністративне правопорушення за ч. 3 ст. 210-1 КУпАП відносно [REDACTED] закрити.

Стягнути за рахунок бюджетних асигнувань [REDACTED] районного територіального центру комплектування та соціальної підтримки [REDACTED] області на користь [REDACTED] судовий збір у розмірі 605,60 грн.

Рішення може бути оскаржене до [REDACTED] апеляційного адміністративного суду шляхом подачі апеляційної скарги протягом 30 днів з дня його проголошення.

Якщо в судовому засіданні було оголошено лише вступну та резолютивну частини судового рішення або у разі розгляду справи в порядку письмового провадження, зазначений строк обчислюється з дня складення повного судового рішення.

Рішення набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги. У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закритті апеляційного провадження або прийняття постанови суду апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Позивач: [REDACTED] місце проживання: [REDACTED]

[REDACTED] району [REDACTED] області, РНОКПП [REDACTED] Відповідач: [REDACTED]
районний територіальний центр комплектування та соціальної підтримки, місце знаходження: [REDACTED]

Суддя [REDACTED]

CHERNIKOV
& partners

CHERNIKOV
& partners

CHERNIKOV
& partners